

Milí čtenáři,

co že se tentokrát v našem místním plátku dočtete? Kromě tradičního rozhovoru, seriálu na pokračování, informací z OÚ si společně s námi můžete navodit zpět také trochu té prázdninové letní atmosféry při našem ohlédnutí se za událostmi posledních týdnů. A v neposlední řadě také trošku zvednout hladinu adrenalinu při četbě úvodního příspěvku o těch našich „volbách – nevolbách“, o jejichž termínu konání (až se tam nahoře konečně dohodnou) vás samozřejmě budeme včas informovat. Tak si to užijte.

Naše – vaše redakce

Velké věci na malé vsi – Já už tomu ale opravdu nerozumím...

Původně jsem sem chtěl napsat veselý článek o připravovaných podzimních volbách a chtěl jsem podnítit nás voliče, abychom opět demokraticky rozhodli o tom, kdo nás bude oblažovat další volební období svými fundovanými výroky na všemožná témata. Nicméně pan poslanec Melčák nás všechny převezl a vyvedl rychle z omylu – žádné volby nebudou, protože demokraticky zvolení poslanci ještě nedouřadovali. A má jistě pravdu. Kdo vlastně dal komu právo vyvolat nové volby? Ústavní princip nebyl dodržen a politici překročili své pravomoci.

Ale nebylo by to Česko, kdyby si mocní nenašli cestičku, jak všechno změnit. Jen pro příklad dva nadpisy ze včerejších novin. Paroubek: „Do týdne změním ústavu.“ Topolánek: „Soud nám volby nezruší.“ Tihle dva strejdové vedení panem prezidentem a následování zelenými rebely, svěžím staronovým větrem od knížepána a nezbytnými radostnými křesťany už opravdu nerespektují nic a nikoho. Mám pocit, že právě ČSSD a ODS se v dubnu rozhodly postupovat naprosto neústavní cestou a dnes

za to odmítají nést odpovědnost. Pokud Ústavní soud prokáže, že došlo k neústavnímu kroku, a politici přesto svoje tužby protlačí, pak se obávám, že jediným rozumným krokem je při volbách vzít všechny volební lístky, namalovat na ně kosočtverec a poslat je poštou ministerstvu vnitra s přiloženým návodem, kam si je můžou dotyční strčit.

A víte proč? Protože ještě než ke zmíněným volbám dojde, tak pan ministr Janota zvýší DPH a spotřební daň (aby dočasně vyřešil děsivý schodek rozpočtu, který i bez toho bude obludný, a to jenom proto, že se politici bojí udělat nepopulární reformy, které je připraví v dalším volebním období o voličské hlasy), po volbách se pravice (která už dávno není vpravo, ba ani ve středu) a levice (která působí čím dál víc jako spolek diletantů) dohodnou na dani z příjmu 38 %, aby náhodou někdo neměl moc, zelení do toho přijdou s daní za úplně všechno, co není ekologické, TOP09 postavená z ničeho bez jakékoliv zkušenosti z komunální politiky se přidá tu na jednu a tu na druhou stranu, protože sama nic nezumí, a k tomu všemu červené třešničky opět nasadí naprosto nesmyslné sociální sliby.

A teď mi řekněte, co s tím? Bydlím teď nějaký čas v zahraničí, pracuji tady, platím tady daně a řeknu vám, že pokud se opravdu něco nezmění, nemám jediný důvod se do „svého“ Česka vracet, protože takový bordel, jako je u nás, to aby člověk opravdu pohledal.

A na závěr omluva – měl to být veselý článek, ale copak v téhle situaci jde být vtipný? Má ještě někdo pocit, že je u nás všechno v pořádku? A existuje vůbec nějaká cesta, jak z toho všeho ven?

mAt

Dětský den

I přes nepříznivé počasí se sešla početná skupina rodin s dětmi na dětský den v Uble, který se uskutečnil v

sobotu 20. 6. 2009.

Pro děti byl připraven program se soutěžemi na téma cesta po planetách. Děti se mohly např. podívat na Planetu opic, kde si zalezly pro banán, setkaly se s mimozemšťany nebo si také mohly střelit šipkami do své rodné planety Země. Děti byly velmi aktivní a za to byly odměněny tatrankou a sodovkou (některé děti šly tuto trasu i 2-krát). Po ukončení soutěží byl pro děti připraven další program; přijeli vizovští policisté a jezdili s dětmi okolo hřiště, až se některým točila hlava!! Také přijeli šermíři, kteří učili děti šermovat a svedli s nimi malou bitvu...

Když se všechny děti povozily v policejním autě a naučily šermovat, čekaly, až přijedou ubelští dobrovolní hasiči. Největším zklamáním bylo, když pořadatelé oznámili, že ubelští hasiči nemůžou nastartovat své hasičské auto. Za chvíli ale přijeli vizovští hasiči, kteří byli pro děti také velkou atrakcí. Ale jásoť dětí vítajících ubelské hasiče, kteří přece jen nakonec dorazili, neměl konce. A když mohly prošmejdít celý hasičský vůz a zastříkat z hasičských hadic, stali se pro ně hrdiny dne. Když program pro děcka skončil, byla přichystána diskotéka, na které byl jako každým rokem DJ-em pan Bláha.

Malé i větší děti se už určitě těší na příští rok a další dětský den. Všechna děcka z Ubla, ale i z okolí děkují všem, co přiložili ruku k dílu a připravili pro ně dětský den.

Aneta Zámečníková a Lucie Trubáková

(Toto je pohled dvou slečen, které začínaly na podobných akcích jako ti nejmenší, kteří s pomocnou rukou absolvují naše bláznivé hry a cesty a teď už jsou z nich, i přes občasné protesty, naše nové pomocnice. Chci touto cestou všem těmto mladým pomocníkům poděkovat za jejich ochotu, se kterou se převtělují do postav, které se rodí v našich fantaziích, a pomocnou ruku na cestě kouzelnými světy nabízejí teď oni... ET)

Nohejbal 2009

4. a 5. 7. 2009 se na ubelském hřišti již tradičně uskutečnil NOHEJBALOVÝ TURNAJ. Počasí všem 16 zúčastněným trojčlenným týmům z širokého okolí přálo

a za podpory svých fanoušků svedli sportovní boj, ze kterého vítězně vzešlo mužstvo KOVOS ze Zlína. Ve večerních hodinách proběhl koncert dvou českých a dvou finských hudebních skupin. I přes nevoli některých spoluobčanů se tato sportovně kulturní akce zdařila (není to tak často a můžeme být rádi, že se u nás v obci něco děje). Tak snad se můžeme těšit na další ročník.

Červencová noc

Na sobotu 18. 7. pro nás myslivci nachystali oblíbenou červencovou noc. Počasí se k nim ale obrátilo zády, a akce se nemohla uskutečnit v plném rozsahu. Ale potěšující je, že lidi je v tom nenechali a i přes nepřízeň počasí dorazili a příjemně se bavili až do pozdních nočních hodin.

INFORMACE OÚ

Územní plán

Jak jsme vás již informovali na jaře, schválilo zastupitelstvo obce pořízení nového územního plánu. Na základě obdržených cenových nabídek byla jako zpracovatel vybrána společnost S-projekt plus, a. s. Zpracování má na starost Ing. arch. Dita Kunetková. V současné chvíli máme za sebou I. etapu: Doplňující průzkumy a rozbor obce Ublo. Tyto podklady budou postoupeny Městskému úřadu ve Vizovicích, odboru územního plánování, který do konce roku na jejich základě vypracuje Zadání na vypracování ÚP Ublo. To by mělo být hotovo koncem roku a počátkem roku 2010 by obec chtěla požádat o dotace na zpracování nového ÚP na krajském úřadě. Největším problémem se od začátku jeví drážní těleso a s ním spojená stavební uzávěra. O všech veřejných projednáváních budou občané jako vždy informováni.

Mateřská škola

S novým školním rokem došlo ve školce k jedné změně. Od 1. 8. 2009 byla jmenována novou ředitelkou paní Irena Karásková. Paní Helena Tomancová, která z funkce odešla na vlastní žádost, však nadále v MŠ zůstává na pozici učitelky.

Hasiči

Na červencovém zasedání bylo zvoleno nové vedení SDH Ublo.

Starostou se stal p. Ivo Juráň, velitelem družstva p. Michal Navrátil a hospodářem p. David Vávra. Jako hlavní cíl pro nejbližší období si vytýčilo práci s mládeží.

Sbírka povodně

Děkujeme všem, kteří se zapojili a finančně přispěli na pomoc postiženým povodní. Celkem bylo od občanů vybráno 10 550,- Kč, dalších 5000,- Kč věnovala obec ze svého rozpočtu. Finanční prostředky byly na základě darovací smlouvy poukázány na účet obce Hodslavice. Veškeré doklady a děkovný dopis z Hodslavic jsou k nahlédnutí na OÚ.

Odpady

V souvislosti s neustále se navyšujícími náklady na likvidaci odpadů dochází v naší obci ke strmému růstu finančních prostředků vynaložených na odpadové hospodářství. Proto vás opětovně žádáme o rozvážné třídění veškerých odpadů, zvláště těch, které vyvážíte do velkoobjemových kontejnerů, jejichž provozování je stále více neúnosné. Pomozte, prosím, šetřit náklady obce, aby naše finance mohly být lépe využity.

Ubelské kuriozity

Zdá se to být neuvěřitelné, ale tento snímek byl pořízen v jedné z ubelských domácností. Paní Marie Jochymková dostala od kolegyně v práci k narozeninám orchidej v květináči. Jistě všichni znáte tuto dnes velmi populární rostlinu, obvykle mívá dva až tři silnější listy a jeden, výjimečně dva stonky a na nich pár kvítků. Paní Jochymkové však po roce vyrostla tato paráda s více než 70 květy. Opravdu úctyhodný pěstitelský úspěch.

POŠTÁK VÍ O KAŽDÉM VŠECHNO

Vím, že není příliš slušné zmiňovat věk dámy. Já jsem se ovšem tentokrát vydala s prosbou o rozhovor za nejstarší obyvatelkou Ubla, za paní Františkou Procházkovou, a proto se tomuto číslu vyhnout nemohu. Na jaře oslavila už devadesáté narozeniny, a přestože si ona sama na zdraví občas posteskuje, myslím, že ne jeden z nás mnohem mladších by si přál být za pár let v takovéto kondici. Paní Procházková, tetka nebo tetina, jak se jí tady říká, mě přivítala srdečně a vřele, při povídání byla neuvěřitelně milá, vstřícná, skromná a upřímná. Byla zkrátka taková, jakou si ji pamatuji ještě ze svého dětství, kdy jsem za ní chodívala se svou babičkou na besedu. Snad mi tedy tu moji neslušnost odpustí.

Když vzpomínáte na minulost, které období vašeho života bylo to nejhezčí?

Vůbec si nevzpomenu. Nebylo jich moc. Snad jen když se narodily děti. Ale ani tehdy nebylo všechno v pořádku. První dítě se mi narodilo už mrtvé, ve čtyřicátém sedmém se mi pak narodila Liduška a v padesátém Jožinek, který však taky brzy odešel. Bylo

mu jen pět let. Vzpomínám, že jak se narodila Liduška, bylo takové sucho, že nebylo vody ani na praní plének. No hrůza.

Jak jste to řešili? Jezdili jste někam pro vodu?

Spíš chodili. A víš kde? Jak je vaše Skalka, tak tam byla studánka. Dneska už bys ji marně hledala, protože to tam krásy zašlapaly.

Kde vyrůstala Liduška? Už tady v domě, kde teď bydlíte?

Ne. Narodila se u vás, u Chmelařů, pak jsme bydleli u Kovářů, jak dnes žije Pavel. Pak jsme se rozhodli, že budeme u Procházkových rodičů ve Vemyslicích. Ale tam nám umřel Jožinek a já už jsem tam potom nechtěla bydlet. Tento dům byl v té době volný, i když ve strašném stavu, tak jsme se nastěhovali a pomalu to dávali do pořádku. Dům patřil nějakým Štachům, oni odešli do pohraničí, kupovali to Geržičáci a ti nám to prodali.

To je hodně stará chalupa, že?

Má určitě přes sto roků. Když jsme sem přišli, byly shnilé podlahy, mokré rohy, někde jen dřevo, někde kotovice a kámen.

Liduška začala chodit do školy do Ubla?

Myslím, že ano, a pak do Vizovic. Někdy pěšky, později tady začal jezdit autobus, tak se vozila.

Kdybyste porovнала její a vaše dětství, v čem se lišilo?

Tož, měla se lépe. My jsme bydleli v malé chaloupce na Bartošikovém, to nepamatuješ. Byla jsem nejstarší ze čtyř dětí, takže povinností jsem měla nad hlavu. Byla koza, husy a musela jsem taky dohlížet na malou sestru Terezku. Chodila jsem do školy do Ubla, na Vizovice nebylo peněz. Chodila jsem sem až do osmé třídy. Vzpomínám, že ani cesta na hořansko nebyla vždy snadná. Sněhu bývalo až po ramena, pohybovali jsme se v takových uličkách... Ale nám dětem se to samozřejmě líbilo a zábavy jsme si taky užili. Sáňkovali jsme, malí jezdili na měchu, závodilo se Ublem až do potoka. Auta tu tehdy nejezdila, takže to bylo bezpečné.

Jaké jste měla kamarádky?

Nejvíce jsem se asi kamarádila s tvou babičkou, Mařenkou Chmelařovou, později Plškovou. Měly jsme to k sobě blízko, vždyť bydlela tam, co teď vy, na Chmelařovém. Když se vdala, času ubylo, ale stejně jsme se vídaly. Chodily jsme spolu i do třídy, to

zaručeně... Ale už se mi ty vzpomínky nevybavují...

To je zvláštní, jak ten čas z nich někdy ukusuje...

Ano. A každý si pamatuje něco. Marie, moje sestra, si třeba špatně pamatovala současnost. Ale o dětství vyprávěla, jakoby se to stalo včera.

Takže do osmé třídy jste chodila do školy. A pak jste dělala co?

Sloužila jsem. Na různých místech, i ve Zlíně. To je velice těžká práce. A pak jsem se vdala a zůstala doma. Manžel chodil do práce na tři směny, takže někdo se o to hospodářství starat musel. Měli jsme králíky a slepice. A já jsem vlastně začala chodit do práce až v padesáti letech! Nikdy by mě nenapadlo, že se něco takového stane. Byla jsem poštáčka.

To musela být velká změna!

No jistě! Nejprve jsem nechtěla, když mě oslovili, ale pak jsem si dala říct. Mým revírem bylo Ublo a Lutonina. Než já jsem to všechno poznala, než jsem prošmejčila ty uličky... no trvalo to. Kromě pošty se nosily i noviny, nákladu bylo dost.

Seznámila jste se s velkým množstvím lidí, že?

To tedy ano. A zdá se mi, že tehdy byli lidi jaksi hodnější. Snad že je tak nehonily ty peníze... Vzpomínám kolikrát, že když jsem přišla do chalupy, nevěděli lidi, co by mi dali. Dřív taky lidi žili skromněji a možná se měli radši. Ale taky mi bylo o třicet let míň a viděla jsem to jinak. A hodně jsme si povídali. Pošták ví o každém všechno. Ale to se nejspíš nezměnilo.

Jak dlouho jste tu práci dělala?

Deset let jsem nosila poštu, v zimě v létě.

Stalo se někdy, že byste třeba kvůli velkému sněhu nedoručila?

Nechci si vymýšlet, ale myslím, že ne. Myslím, že jsem to vždy zvládla.

Vaše rodina žije docela daleko, že?

Dcera a vnučky a jejich děti bydlí všichni v Havířově. A má nejmladší sestra Terezka, která je ještě na světě, bydlí ve Zlíně. Její vnučka je tady v Uble poštáčkou a občas mě za ní bere autem. Jsem moc ráda.

S kým se teď hodně přátelíte?

Vídám se s paní Fryželkovou a mojí největší kamarádkou je Eliška Satúryová. Ta se o mě stará. Od každého pečení mi přinese na ochutnání, co potřebuji, zařídí. Ona a její rodina jsou pro mě opravdový poklad! Výhoda je, že bydlí hned naproti, tak když něco potřebuji, je to pár kroků.

A co vás baví?

Všechno mi už trvá delší dobu, takže na zábavu moc času nemám. Zahradu chápu jako povinnost. Když to jde, tak čtu, knížky jsou nadlouho, spíš časopisy a noviny. Co mi Eliška přinese. Na televizi se nedívám, jen na Poštu pro tebe. Zato ale ráda poslouchám rádio, mám ho u postele. Když nemůžu spát, pustím ho i v noci. Mám tam pořád naladěný Radiožurnál, to mi vyhovuje.

Za rozhovor děkuje Šárka Zelinská.

Citujeme z kroniky p. Františka Jaroška

14. srpen 1978

Je pondělí a počasí se začíná umoudřovat. Z ranní

mlhy se pomalu vyklubalo sluníčko a obloha jasně zmodrala. Začalo být hezky teplo, a to byla předzvěst už dlouho očekávaných žní. V jiná léta toto datum už ukončovalo žně, ale letos teprve začínají. Kupříkladu v minulém roce v tento den byl ukončen už sběr slámy v celém JZD. Ale v letošním roce právě dnes v katastru obce Ublo na pozemku „Nivy“ začaly žně 78. Jelikož v tento den byly ještě naše kombajny E-512, na kterých jezdí i osádka chlapů z naší obce - jsou to Lubomír Hnilica a Lubomír Navrátil, pro mnohé známí „Lupínci“ – na výpomoc v JZD Podřevnicko v Želechovicích, zahajovaly doma žně rumunské kombajny „Gloria“. Jeden z nich je super moderní kombajn speciálně pro naše podmínky, protože jeho mlátící ústrojí je neustále ve vodorovné poloze pomocí vyrovnávacích hydraulik. Tento kombajn je ve státních zkouškách a v loňském roce byl jeden z 5 kusů v republice dodán i k nám. V začátku žní to vypadalo velmi slibně, protože na zahájení na výměře 5 ha byl výnos 46,7q/ha. V katastru naší obce bylo celkem 19 ha pšenice a 4 ha ječmene. Pšenice byla 15. 8. pokosena a ječmen sekli 26. 8., což byl zase poslední den žní.

Abych se zmínil i o dalších plodinách v katastru naší obce. Byla zde většinou kukuřice, a to na celých „Vrchách“ 48 ha na druhé straně „franckovo a Halasím“ celkem na 110 ha kukuřice. Přestože počasí bylo velmi chladné a deštivé urostla, vcelku pěkná kukuřice s průměrným výnosem 320 q/ha zelené hmoty při sušině 23 %, což je v tomto pásmu nadmořské výšky velmi dobré. Samotná sklizeň byla velmi obtížná, protože častý déšť a rozmoklá půda stěžovala pobyt těžkých řezaček i automobilů při odvozu.

Opravdu špatný rok byl ten letošní pro naše zemědělce, a tak sečení druhých a třetích sečí na loukách a pastvinách se protáhl až do 14. října. Tato hmota byla vesměs vozena do senážních věží v Bratřejově, kde i tato surová hmota může být konzervována. Je to nová věc a progresivní metoda sklizně, které jsem sám v době, kdy jsme prováděli sklizeň, nevěřil, že z toho může být tak dobré krmivo, ale dnes, kdy tento zápis píšu, už vím, že se to dá i za špatných podmínek všechno sklídit a dobytek to přijímá velmi dobře.

Co se týká podzimních příprav na setí ozimů, i zde už byly agrotechnické lhůty vyčerpány, než se podařilo všechno obilí zaset na ploše 160 ha. Setí bylo ukončeno 8. 11.

SERIÁL NA POKRAČOVÁNÍ

Rozie Bělíčková - „Z mého života“

7. díl

V této době jedinou možností, jak se pobavit s ubelskou chasou, bylo vaření povidel z trnek. Vařilo se po večerech u sedláka Navrátila, který měl pro to upravené přístřeší (vařírnu), velký kotel s lopatkovitým míchačem, který jsme míchali, aby se povidla nepřipálila. Ani pecky nezůstaly nezpracovány. Vytloukaly jsme z nich s maminkou jádra a ještě nám sedlák dovolil nasbírat další u jeho pálenice a z těchto jader jsme pak v Zádveřicích lisovali olej. Na tomto oleji jsme smažili na končiny koblihy, které byly velmi

chutné, krásně do červena vysmažené.

Ale co špásu, zpěvu, humoru a vyprávění jsme při tom všem zažili! Poněvadž jsem až do 16 let nesměla chodit na taneční zábavy, byly takové večery pro mne velmi vítané a vzácné a velmi jsem se na to těšila. Mé mládí jsem tedy prožívala ve velmi skromných poměrech, kde bylo více bídy než dostatku a mým údělem byla dřina. Tak třeba v letech 1899 až 1902, když mi bylo 14 – 17 let. Žádný by nevěřil, co jsem za ty tři roky vytrpěla! Pokusím se to aspoň trochu vylíčit. Z jara se sadily brambory. Sedlák nám zoral pole, my jsme motykou nadělali dolíky, do kterých jsme nasadili zemáky. Než začaly vylézat ze země a než jsme začali motykami obhrnovat, museli jsme se postarat o nanošení suchého dříví z hor, protože tím se v létě rychleji topilo, když byla pilná práce. Chodila jsem pro roští dvakrát denně. Pak nastal čas okopávání řep, a to jsme si chodily my dívky přivydělávat na panské až za Holešov do Prusenovic. Tak jsem si vzala z domu velký pecen chleba, velký hrnek zasmažky a hrnek vepřového sádla, obyčejně na dva týdny. Kuchyň jsme tam sice měly, ale obyčejně ráno jsme jedly jenom chleba. Kdo měl čím namazat, tak namazal, kdo neměl, tak jedl suchý chléb, protože v šest hodin už jsme musely být na poli. Po dopolední práci jsme v poledne my pracovnice přišly do kuchyně, tam jsme honem daly vařit vodu, do ní jednu – dvě lžíce zasmažky. Já jsem si vždycky udělala stěrky do té polévky, i kmínu přidala. Někdy jsem si vařila i škubánky, pomastila vepřovým sádlem, posypala cukrem s mákem, který jsem dostala koupit namletý. Chutnalo mi to, a tak jsem to měla i na večeri. Kávu jsme neměly, tak po jídle jsme pily pouze vodu. Spávaly jsme v koňské stáji na slámě. Náš plat byl 30 krejcarů denně, a to ještě nad námi stál dráb a křičel: „Dělejte, dělejte!“ Ale i těch bídných 30 krejcarů mi ostatní ženské záviděly, jak je to prý možné, že já nedospělá dcerka dostanu tolik jako ony. Dozorce však odpověděl, že já si jich více zasloužím než ony, protože on vidí, že já musím vydat všechnu svou sílu, abych mohla se jim ve výkonu rovnat. Když skončily práce v řepě u Holešova, tak jsme zase chodily na panské do Vizovic, a to denně pěšky z těch našich ubelských pasek. Cestou jsem si koupila ve Vizovicích za 4 krejcarey čtvrtku chleba, a než jsem došla domů, tak jsem ho snědla a byla jsem i po večeri. Večeři jsem si nechala na snídani, protože na ty zemáky bych musela dlouho čekat a práce už na mne volala. V těchto krušných dobách jsem se poznala se svým pozdějším manželem Josefem Bělíčkem, se kterým jsem statečně nesla pracovní břemeno života. Když nás jasenský farář p. Otmar Hrejsa sezdával, tak při tom slzel. To bylo v roce 1902. A když jsme napřed k němu přišli pro ohlášky, tak mně řekl toto: „Ty, holčičko, bys měla ještě tak dva roky počkat!“ Já jsem se mu ani nedivila. Byla jsem slabého vzrůstu, taková tintěrka. Vždyť i maminka mne jmenovala „Oskoruška“, to byly takové malé hruštičky. Tehdy jsem řekla panu faráři, že jsem ráda, že se mi přihlásil pomocník do práce, protože na těch valašských pasekách bylo práce víc než jídla, všechno se muselo nosit na zádech, neměli jsme ani potahu, ani povozy, to znamenalo odnést z pole úrodu, donést na zádech dříví a klestí na topení, stelivo pod dobytek, vodu na vážkách přes záda – prostě všechno. Rodiče

byli zestárlí, otec trpěl zádechou, maminka byla od práce sedřená, však také oba rodiče naši svatbu dlouho nepřežili. Tatínek zemřel za dva měsíce po naší svatbě a maminka ho následovala za rok, třebaže byla od tatínka o 15 let mladší. A tak není divu, že když jsem situaci panu faráři Hrejsovi vysvětlila, tak mě pozorně vyslechl a řekl: „No, děvčátko, já nechci, aby tě ta práce zamordovala, proto ti tvého dobrého pomocníka za srdce přeji.“ A mínil to opravdově.

V pátek 6. 11. 2009 od 16⁰⁰ h
se v Uble v sále „Hospody u zemské osy“
koná
setkání s důchodci.
Přijďte si posedět s přáteli a známými.

Zajištěno občerstvení i odvoz.
Zájemci o odvoz volejte tel.: 736 485 126
577 458 249.

Vydání připravili:

Hana Srněnská, Šárka Zelinská, Eva Trubáková, Jiří Geržičák,
 Martin Šimek

Foto: Jarmila Šimková, Srha, Jiří Geržičák